

Hayata teşekkür borcumu ödedim

Gökçe GÖKÇEER/ gokce.gokceer@gmail.com

● Yazmaya çok geç başladınız. Tam olarak nasıl başladı bu süreç?

Kurgu diye sayılabilecek ilk metni sanırım otuz iki yaşında yazdım ya da bir yıl öncesiydi, tam hatırlayamıyorum. Okumayı, edebiyatı erken yaşlarda sevmiştim. Evimizin bir köşesi babamın gençliğinden itibaren biriktirdiği kitaplarla doluydu. Sessiz, az arkadaşı, çok kitabı olan bir çocuktum. Bir de bizim aile Türkmen-Yörük tarihsel mirasının taşıyıcısıydı. Bütün aile büyükleri çok iyi hikâye anlatıcılarıdır. Dolayısıyla bir yandan edebiyat klasiklerini okurken bir yandan da masallar, harp, göç öyküleriyle büyüdüm. Buna rağmen yazmak hiç cesaret edebileceğim bir iş değildi. Daha doğrusu bir ihtiyaç olarak da görmüyordum. Zamanla değişti tabii. Hayata dayanabilmek için yazmayı bir ihtiyaç olarak görmeye başladım. Yine de yazdıklarımı ortaya çıkarmak kolay olmadı. Birçok tesadüfün, iniş çıkışın, korkunun, cesaretin, vazgeçmenin ardından öykü sürdü, diyebilirim.

● Yazmaya bazı yazarları taklit ederek başlanır genelde... Sizin yazma serüveniniz de böyle mi

başladı? Kimin hayranısınız ya da birini taklit ettiniz mi diye de sorabilirim belki bu soruyu...

Kendi yazdıklarınız üzerinde nesnel olamıyorsunuz; şüphesiz taklit etmişimdir. Bir kitap ile bir öykü çocukluğumu teslim aldı diyebilirim. İlki, Mehmet Âkif Ersoy'un "Safahat"ı idi. Neredeyse her akşam babam o eski ciltli kitabı çıkarır, dizelerde geçen anlamadığımız kelimeleri bugünün Türkçesine çevirerek bize okurdu. Dünya görüşü Âkif ile aynı değildi ama babam kendi bölgesinde Kuvayı Milliye teşkilatını kuran, karşılığını da yoksullukla ödeyen bir ailenin çocuğuydu. Bu topraklara ait olmayı, memleketi için fedakarlık yapmayı görev sayıyor, bizi de bu değerlere yabancılaştırmadan yetiştirmek istiyordu. Öteki metin ise Ömer Seyfettin'in "Kaşağı" öyküsüydü. Bu öykü içime o kadar işlemiştir ki, bir akrabamızın ahırına gidip her gün kaşağının oradan olup olmadığını kontrol eder olmuştum. Sanki kaybolursa birine bir fenalık gelecek, diye düşünür, çok korkardım.

Ahmet Büke, bu kez Günışığı Kitaplığı'ndan çıkan çocuk kitaplarıyla okurun karşısına. "Kızım olmasaydı yazmazdım herhalde. Hayata bir teşekkür borçluydum; o borcu biraz ödemek istedim" diyen Büke ile edebiyat yolculuğunu konuştuk

Zeyno kitaplarını da işsizken yazmıştım ama araya bin türlü mesele girdi, neredeyse iki yıl gecikti basılması. Galiba iyi de oldu, üzerinde masa başı çalışma fırsatımız oldu. Çocuğum olmasaydı hatta kızım olmasaydı yazmazdım herhalde çünkü bizde kız çocuğu aileye verilmiş en büyük armağan sayılır. Tabak da boş geri verilmez. Hayata bir teşekkür borçluydum; o borcu biraz ödemek istedim.

● Sedat Girgin'le çalışmak sizin fikriniz miydi? Çizer seçiminde neye dikkat ettiniz?

Kitaplarımı Sedat Girgin'in çizmesini hayal edemedim herhalde. Yayınevinden önerdiler. Tabii önce o metinleri okumuş, sevmiş. Yoksa olmazdı.

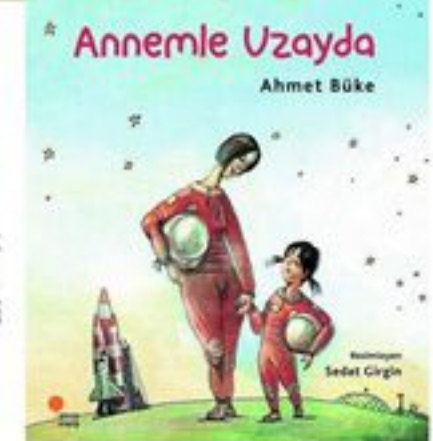
● "Annemle Uzayda" kitabında alışıldık ailelere alternatif bir aile tablosu çiziyorsunuz. Neden bunu yapmak istediniz? Neden anne uzaya gidiyor ve baba hiç de bildiğimiz babalara benzemiyor...

Aslında bir şey yapmak istemiyordum yazarak. Çünkü yazmanın kendisi politik, ayrıca şu dünyada yüz kurucu eylem sayarsak biri de yazma işi. Uzayda olabilmek için fiziksel, ruhsal kapasiteniz, bilgi birikiminiz, beceriniz, cesaretiniz, kriz yönetme ve zor anlarda doğru karar verme yeteneğiniz

● Çocuklar için kitap yazmak sizin için yeni bir deneyim. Bu deneyimin, yetişkinler ya da gençler için yazmaktan ne farkı var sizce?

Hem zor hem de kolay yanları oldu benim için. Örneğin şu nokta çok zor: her konuyu yazamazsınız. Seçtiğiniz meseleyi de istediğiniz gibi yazamazsınız. Üstelik kırkımı devirmek üzereydim yani yazdıklarımı okuyacaklarla aramda neredeyse kırk yıl vardı. Kırk senede benim bildiğim, anlamaya çalıştığım dünya ile insan belki de dört defa baştan aşağıya değişmişti. Yine de cesaret ettim. İnsanda deli inadı oluyor galiba bazen.

● Zeyno Kitapları nasıl doğdu? Bir çocuğunuz olması bunda ne kadar etkili?

mükemmele yakın olmak zorunda. Benim şu dünyadaki deneyimlerim gösteriyor ki, bunları en iyi yapabilenler kadınlar. Öyküdeki anne uzaya gidiyor çünkü aslında işin normali bu.

● "Eyvah Babam Şiir Yazıyor", kendinizle fark ettiğiniz "şiir yazamama" durumuna bir gönderme mi?

Ben de kuşağımdaki her Türk genci gibi şiir yazdım. Benim avantajım şu oldu, çok kötü şiirler yazdığımı gecikmeden

anladım. Fakat öyküdeki babanın bir farkı var; o da biliyor ki, yazdıklarını kimse şiir gibi görmüyor. Kötü yazıyorum galiba diye de düşünmüştür mutlaka. Bütün bunlar umurunda mı? Değil. Şiir yazmak onun için kimsenin, hiçbir ölçünün, değer yargısının elinden alamayacağı bir tutku. Yazarken kendimizi hayatta hiç elimizden gelmediği kadar tamamlamak da isteriz aslında. Öyle bir baba olmak isterdim. Öyle değilim ama o babayı yazabilirim.

● "İnsan Kendine de İyi Gelir", bir çocuğun büyüme sürecini şahane anlatıyor. Buradaki öyküler ayrı zaman dilimlerinde yazılmış ve bir kısmı daha önce ON8 Blog'da yayımlanmış. Bunu kitaplaştırmaya nasıl karar verdiniz? "İnsan Kendine de İyi Gelir" ile "Gizli Sevenler Cemiyeti", ON8 Blog'da yaklaşık iki yıl boyunca her hafta yazdığım öykülerin toplamından oluşuyor. Elbette iki kitaptaki tüm

öyküler internet üzerinden tefrika edilmedi; bir kısmını iki kitap için yazdım ama yayımlamamıştım. O iki yıl işsizlikle boğuşup hayatta kalma mücadelesiyle geçmişti. Telif alabileceğim her yerde yazdım neredeyse. ON8 blog da sağ olsun öykülerimi kabul etmişti. Ardından kitaplaştılar. O

kadar çaresiz olmasaydım, bu kadar çok yazar mıydım? Bilmiyorum ama en azından cesaret edemedim her hafta öykü yazmaya.